

השבת של

רבי נחמן מברסלע

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

ויצא יעקב מבאר שבע ויילך חרנה (כח.)

הינו כשאישי הישראלי יוצא מדרגא לדרגא, או משתטחים ומתפשטים כנגדו הקלפות שהם הדמיונות וכו', שהם בחינת חרון אף, כי הם מתקפא דדינא כידוע. וזהו: 'ויצא יעקב' — שהוא איש הישראלי, 'מבאר שבע' — הינו מהמדרגה הקדושה שהיה בה שנקראת באר שבע, כי כל דרגא ודרגא דקדושה כלולה מכל השבעה מדות שהם ז' מי הבנין שכלולים בכל דרגא, וכשיעקב שהוא איש הישראלי יוצא משם כדי לבוא למדרגה שניה הגבוהה יותר, אז: 'ויילך חרנה', שמכרח לילך דרך החרון אף שהם הקלפות שמהם כל הדמיונות והתאוות והבלבולים שמתפשטים נגדו בכל פעם.

אבל מחמת שאישי הישראלי בחינת יעקב חזק בדעתו ואינו מניח את מקומו ואינו נופל בדעתו, מחמת זה רק מתחזק בכל מה דאפשר לעמד על עמדו, על-ידי זה (בראשית כח, יא): 'ויפגע במקום', על-ידי זה זכה להבין האמת שמה שמתפשטים התאוות וכו' כנגדו כל-כך אין זה נפילה חס ושלום, רק שהוא מחמת שצריך לבוא למדרגה גבוהה יותר ולהתקרב לה' יתברך בהתקרבות יותר, מחמת זה מתפשטים כנגדו כל-כך.

וזהו (כח,יא): **ויפגע במקום**

ויפגע במקום, שזכה בתקף

החרון-אף שהם הקלפות שהתפשטו כנגדו, לפגע שם במקומו של עולם. כי כל מה שעולין למדרגה גבוהה יותר, מתקרבין ביותר לה' יתברך שהוא מקומו של עולם, שכל המקומות וכל הדרגות שבעולם כלולים בו יתברך, כי הוא יתברך מקומו של עולם ואין העולם מקומו. הינו שיעקב בחינת איש הישראלי על-ידי גדל התחזקותו זכה להבין האמת שאין זה נפילה והתרחקות חס ושלום, רק פגע שם דיקא במקומו של עולם, שהבין ששם דיקא צריך לבוא למדרגה גבוהה יותר להתקרב ביותר לה' יתברך, ועל-כן מתפשטים כנגדו כל-כך.

ואז (כח,יא): **ויילך שם פי בא השמש**

החשך שהוא בחינת לילה, ולן שם בצערו שהיה לו מרדיפת התאוות והדמיונות שהם בחינת חרון-אף שהם בחינת הקלפות שהתפשטו כנגדו מחמת שהיה צריך לעלות למדרגה שניה.

וזהו: 'פי בא השמש' שהוא השכל והמוחין שנסתלקו ממנו, כי בעת התגברותם והתפשטותם אין השכל בשלמות, כי כח המדרגה שמשם כל התאוות וכו' הוא כנגד השכל, כמבאר בתחלת התורה כ"ה, עין שם. וזהו: 'פי בא השמש' — שלא בעונתה, כמו שדרשו רבותינו ז"ל, הינו שבודאי ביאת השמש שהוא הסתלקות המוחין שהיו לו אז, היה שלא בעונתה, שלא בזמנו, כי לא היה בדין שיתלק שכלו ממנו ויתפשטו כנגדו כל-כך, כי לא היה מחמת נפילתו חס ושלום, רק מחמת שהיה צריך לעלות למדרגה שניה.

ואז (כח,יב): **ויחלם והנה מצב ארצה וראשו מגיע**

השמימה, הינו שאז הראו לו שכל עבודת האדם בזה העולם הוא בבחינה זאת, בבחינת 'סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה', הינו שהוא צריך בכל פעם לעלות מדרגא לדרגא כמו שעולין בסלם, ומחמת זה מתגברין ומשתטחין ומתפשטין כנגדו כל-כך בכל פעם. וזהו (שם כח, יב): 'והנה מלאכי אלקים עלים וירדים בו'. 'מלאכי אלקים' הם העובדי ה' שנמשלו למלאכים, 'עלים וירדים בו' בזה הסלם, כי כל עלייתם וירידתם הוא בבחינת הסלם הזה, שמי שהוא פקח ומאמין לדברי הצדיק שאין זה נפילה כלל, ומתחזק ומתגבר, הוא עולה על-ידי זה למדרגה הגבוהה יותר, ולהפך, מי שאינו מתחזק הוא יורד, חס ושלום, על-ידי זה (הלכות מתנה ד - אות יב):

סיפור השבוע

* השמטות *

עש מעשה מהרב הצדיק מורנו רבי נחמן מהארידענקא ז"ל, זקנו של רבנו הקדוש, שהיה מתלמידי הגדולים וממש מנהל הבית של הבעל-שם טוב הקדוש ז"ל, ושכל מפת-חות מבית הבעל-שם-טוב היו

אצלו, כידוע. והרב רבי נחמן הנ"ל היה לו אחות באיזו עיר (נראה לי, בהארידענקא), ופעם אחת בא עם הבעל-שם-טוב הקדוש והתאכסן בביתה. והבעל-שם-טוב היה לו לולקע [מקטרת] ארצה עד הארץ, וטען את הלולקע בטיטון [בטבק], וכשהצריך להדליק הלולקע, לקח רבי נחמן הגחלת-אש ופשט את עצמו בפשוט ידים ורגלים והעריך את הלולקע.

עש ואחותו ראתה זאת והיה לה חלישות הדעת, ואמרה לו: מילא להדליק הלולקע, שהוא רבך, אבל כל-כך בהשתטחות ופשוט ידים ורגלים? ענה ואמר לה: מה אמר לך מגדלותי אם את היית יודעת מגדלתו, היית אומרת שהוא קדשא-בריך-הוא בעצמו, אבל אני שיש לי יותר דעת ממך, אני יודע שהוא עובד את הקדשא-בריך-הוא.

- אם אתה מאמין שאפשר לקלק, גם תאמין שאפשר לתקן
- מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד
- יש עניין שנתהפך הכל לטובה
- אין שום יאוש בעולם כלל

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"ב ב/ס) טוב להגיד ולשיר נ נח נחמ נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

לראות באב"י הנחל

משיבת נפש

(צד) לפעמים נופל האדם בדעתו כל כך עד שאי אפשר לו להחיות את עצמו בשום דבר פאלו אין בו שום טוב כלל, אני צריך גם כן להפוך הדבר ולהתחיל מצד השני כנ"ל ולחשב במחשבותי אם כן כפי דעתי אני כלי רע לגמרי ואין בי שום טוב כלל, ואז דיוקא מתחיל להרגיש בעצמו הנקדות טובות שנמצאו בו עדין כי כנגד הגרוע והרע לגמרי בודאי ימצא בעצמו גם בעצם גרועותו כמה וכמה נקדות טובות ועל ידי זה יחיה את עצמו. וכן הוא גם כן לגבי חברו כי צריך לדון את הכל לכף זכות ולמצא הטוב שיש בחברו בחינת ועוד מעט ואין רשע(שמה) כמבאר בפנים: (הלכות ראשית הגז, הלכה ד' - אות ו'; ועין לקוטי עצות חדש שלום - אות כ"ז)

= **כבוד ופרסום (חלק ה')** =

... ר' ישראל ספר, שהקשר שלו עם ר' ישראל קרדונר היה רק אמת, ואמר בלשון הזה: "רציתי להציל נפשי". והרב קרדונר מצדו חשב שאולי יצליח להאיר בו האור של רבנו. והוסיף ר' ישראל: "ובשביל (בגלל) זה, זה מתקנים".
גם אמר פעם לאחד, שהוא לא מבין את בני הנעורים שמתקרבים לרבנו לקבל איזו חשיבות, "אני רציתי להתקרב בשביל להציל את נפשי".

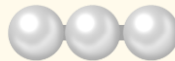
אחד בקש פעם מר' ישראל שיתפלל בעדו על בטול הגאון, אמר לו ר' ישראל: "אני נקי מזה, כי אני הייתי עם ר' ישראל קרדונר ולא היה לו גאון, אז איך אפשר שיהיה לי גאון?". (טבת תשנ"ג - ארזי הבריה)

אחד נכנס אליו והתלונן שמתגברת עליו מאד מדת הקנאה, ור' ישראל שאל בהתענינות ובתמימות: "ממה?" ומדעמקות והתמימות של חברי ר' ישראל באמרו "ממה" האיר והתנוצץ לאורו אדם, והיה נראה בעיניו כמו ים שלם של למוד, כאומר: האם אתה מקנא בגיהנם של המקבלי כבוד וחשיבות המדמה, שמערבת ביגון ואנחה של הכלי העולם הזה וכיו"ז!

אחד נכנס פעם לר' ישראל והזמינו לברית בנו, ואמר לו שיהיו שם הרבה רבנים מפרסמים. הוא גם היה קצת מתביש שלא יתן הסנדקאות לר' ישראל, כי הוא בעצמו חשב להיות הסנדק, ור' ישראל חזק אותו ברצונו, וכשיצא אמר ר' ישראל שהוא לא אוהב אנשים מכבדים. (אב תשנ"ג)

גם אמר פעם: "אתם לא חשוכים, אתם לא קבלתם אבנים".

אחד דבר פעם עם ר' ישראל, והיה לידו ילד שהיה חוזר על שאלותיו לר' ישראל, וכשהוא הקפיד על הילד ואמר לו שהוא יכול לדבר לבד, אמר ר' ישראל: "אני לא שומע, תגיד לילד שהוא יגיד לי".

תמימות, א-ב

ונזכה להשליך עצמנו בכל מיני רפש וטיט בשביל מצותיך הקדושים, ואפלו בשביל דבר קל שהוא רצונך באמת, נזכה להשליך עצמנו ולהתגלגל בכל מיני רפש וטיט, כדי לעשות נחת רוח לפניך באמת. ותעזרנו ותושיענו שנזכה לקיים בחיינו כל התרי"ג מצות באמת עם כל פרטיהם ודקדוקיהם וכונותיהם ועם כל המצות דרבנן וכל ענפיהם היוצאים מהם, וכל דבר ודבר שהוא רצונך נזכה לקיימו באמת בכח גדול ובמסירות נפש באמת, ולהתגלגל בכל מיני רפש וטיט בשביל כל דבר שהוא רצונך באמת, כדי לעשות נחת רוח לפניך: (לקוטי תפילות ב' - מתוך תפילה ה')

להתגלגל בכל מיני רפש וטיט בשביל עבודת ה' ומצותיו יתברך, ולא דיוקא בשביל מצוה ממש, אלא כל דבר שיש בו רצון השם יתברך נקרא מצוה. וצריך לגלגל עצמו בכל מיני רפש וטיט כדי לעשות איזה רצון ונחת להשם יתברך, וכשאהבתו חזקה כל כך להשם יתברך, אז הוא בחינת בן יקיר וחיבב מאד להשם יתברך, והשם יתברך חומל עליו ומניחו לחפש בגנויא דמלכא הגנוזים וצפונים ביותר, עד שזוכה שיתגלה לו ההשגה של צדיק ורע לו רשע וטוב לו וכו', וזוכה לסתרי תורה ולהעלות המשפט שנפל עד התהום, ולתקנו (לקוטי מוהר"ן תנינא, סימן ה').

עקר קבלת על מלכות שמים, הוא על-ידי שמשליכין ומבטלין כל החכמות, רק לילך בתמימות ופשיטות. כי רק התורה הקדושה היא החכמה האמתית ושאר כל החכמות הם בטלים אצלה (שיחות הר"ן, סימן ה').

צריך כל אחד להשליך כל החכמות ולעבר את השם יתברך בפשיטות ובתמימות, כי צריך שיהיו מעשיו מרבים מחכמתו, כי לא המדרש הוא העקר אלא המעשה, לא מבעיא חכמות של סתם בני אדם שהם באמת שטות וכסילות, בודאי צריכין להשליכם לגמרי. אלא אפלו חכמות גמורות, אפלו מי שיש לו מח גדול באמת, כשמגיע לאיזה עבודה הוא צריך להשליך כל החכמות ולעסוק בעבודתו יתברך בפשיטות ובתמימות. וצריך אפלו להתנהג ולעשות דברים שנראה כמשגע בשביל עבודת ה', כי צריכין לפעמים לעשות דברים הנראין כשגעון כדי לעשות רצונו יתברך. כי צריכין

נהנה מהעלון?
מעריך את תורתו של רבי נחמן?
 אנו צריכים מספר נדיבי לב להוראות קבע חודשיות
בסך 200 ₪
 כדי להמשיך להוציא עלון צבעוני ומושקע, לשמח נפשות ולקרב לבבות!
לפרטים: 052.7146196

mita